

Kulka pro život

...Těžce dopadla na zem a jediné, co vnímala, byla ostrá, sřízavá bolest na hrudníku. Všechny barvy v okolí se jí slily před očima v barevnou šmouhu. Přitiskla si ruce na ránu, ale stejně cítila, jak se pod ní rozlévá teplá kaluž krve. Teplá a lepkavá. Slyšela zvuk rozbíjejícího se skla, ale jakoby nějak zdálky, tlumeně. Někdo na ni volal, ale ona ho neslyšela. „Tak to dneska do střediska asi nestihnu,“ proběhlo jí hlavou. Poslední útržek myšlenky. Kluzký, průhledný a těžko zachytitelný. Proklouzl jí mezi prsty tak tiše, jako by už nebylo na co myslet. Okamžiky mezi mrknutími jako by trvaly celou věčnost. A pak už přišla jenom temnota.

Byl obvyklý všední den a Petra Valentová si to svižným krokem rázovala do školy. Byl říjen, takže bylo trochu chladno a zamračeno. To ale Petře nekazilo náladu. Právě naopak, milovala tohle sychravé počasí. Navíc dneska měl být speciální den. Měla v plánu zase zajít s celou svojí třídou darovat krev do nedalekého zdravotního střediska. Vymysleli to jako třídní projekt pro tento školní rok. Středisko navštívili už dvakrát, ale přesto byla Petra trochu nervózní. Ne že by se jí dělalo z krve špatně nebo tak, ale bylo malinko děsivé vidět svou krev v plastovém hygienickém pytlíku. Tento nápad se jí ale stejně velmi zamlouval, protože se jí líbila myšlenka na to, že by třeba její krev mohla zachránit někčí život. Chvíli si tuhle myšlenku přidržela v hlavě, když kladla nohu před nohu na trávou obrostlém chodníku. V hlavě ji otáčela a převracela, jako by to byl zajímavý oblázek z řeky. Opravdu tomu tak je, může někomu pomoci, a jediné, co pro to musí udělat, je lehnout si na lehátko a nechat si odebrat trochu krve. Měli by to udělat všichni lidé, kteří mohou, proběhlo jí hlavou. Každý dárce může znamenat zachráněný lidský život a trochu krve, která nám ani nebude chybět, je poměrně nízká cena za lidský život.

Když dorazila ke škole, přede dveřmi už na ni čekala její vesele poskakující a mávající kamarádka Kristýna. Jistě byla stejně nadšená, že můžou jít zase do střediska, jako ona. Tak se pozdravily objetím a společně vstoupily do budovy. Dnes měly poměrně náročný rozvrh, ale vzhledem k tomu, že byly ve třetáku, se to dalo čekat. Dopolední hodiny šly beze změny a než se nadály, byla polední obědová přestávka. Petra se posadila ke stolu s talířem špaget a sklenkou šťávy. Hned vedle ní si sedla Kristýna a začaly společně obědovat. Během jídla samozřejmě zavedly sáhodlouhou konverzaci na téma, co patří a nepatří do špaget a taky co špagety jsou a co rozhodně nejsou. Tam taky musely podotknout, že to, co mají momentálně na talíři, se podobá špagetám asi jako koště automyčce.

Když vyrazily z jídelny, přišlo Petře, že ve vzduchu visí nějaké napětí. Rozhodla se narůstající pocit úzkosti potlačit a soustředit se na to, co vypráví Kristýna. Přece jen mohlo jít jen o stres z nastávající písemky. Šly zrovna nahoru po schodech, když se ozval výstřel následovný výkřikem.

Obě dvě vyjekly a skrčily se. Petra se snažila zjistit, co se děje, ale neviděla vůbec nikoho, kdo by ho mohl mít na svědomí. Pak ale obě uviděly skupinku studentů prchajících směrem od jídelny. Všichni měli ve tvářích vyděšené výrazy a div se o sebe nepřerazili na schodech. Petra popadla Kristýnu za ruku a táhla ji za sebou nahoru po schodech. Pak se ozvaly další výstřely a bolestné výkřiky. V tu chvíli se propadl Petřin mozek do nějakého transu. Snažila se co nejrychleji vyhodnotit situaci a rozhodnout se, co by měla udělat. Nakonec zatáhla bledou Kristýnu do školníkovy přístěnky a stáhla ji za sebou na podlahu. Věděla, že celá jídelna byla v tuhle dobu narvaná studenty až k prasknutí, a jestli se tam objevil někdo se střelnou zbraní, muselo tam být hodně zraněných. Roztřesenýma rukama zalovila v kapse pro mobil, ale nejspíš ho nechala ve třídě. Poprosila Kristýnu o její a ta jí ho bez jakýchkoli protestů dala. Vzala mobil a vytočila 158. Snažila se co nejjasněji vysvětlit dispečerovi, co se děje. Mezitím vedle ní dřepěla roztřesená Kristýna s usazenými tvářemi. Ukázalo se, že na policii volalo už spoustu studentů a že je na cestě ozbrojená specializovaná jednotka. Petra vtiskla telefon Kristýně do rukou a vysvětlila jí, co má v plánu. Vzhledem k tomu, jak velká škola byla, bylo dost pravděpodobné, že se střelec přesunul někam jinam a v jídelně za sebou zanechal spoustu zraněných studentů, kteří teď potřebovali bezprostřední pomoc. Petra déle nepřemýšlela a vydala se plíživým krokem do jídelny následovaná Kristýnou. Obě dvě se snažily posbírat co nejvíce odvahy, kterou v sobě našly. Výstřely se ozývaly z různých směrů, ale daleko od nich. Znamenalo to, že ve škole bylo více střelců, ale žádný z nich nebyl v jejich blízkosti.

Už cestou do jídelny slyšely pláč a bolestivé sténání studentů, kteří se dostali do kontaktu se střelcem. Když konečně dorazily do jídelny, nemohly věřit vlastním očím. Bylo tam tolik krve! Obě dvě se rozběhly k nejbližším zraněným. Petra poklekla k jednomu chlapci, ten ale nedýchal a na hrudníku měl tři krvavé rány, ze kterých stále tekla krev. Byl mrtvý. Petra vydechla a otočila se k dalším zraněným. Nad většinou z nich už se skláněli jiní studenti a snažili se jim pomoci. Kristýna se právě pokoušela zastavit krvácení z nohy jedné dívky. Petra koutkem oka zahlédla asi osmnáctiletého studenta s dvěma střelnými ranami na břicho, kterému ještě nikdo nepomáhal. Snažil se posadit, ale ruce mu podkluzovaly na vlastní, ale i na cizí krvi. Petra se k němu rozběhla a přiložila mu ruce na rány. Kluk byl bledý a bylo na něm vidět, že co nevidět ztratí vědomí. Tvář měl sevřenou bolestí. Petra se ho snažila uklidnit laskavým hlasem. Když se nad ním skláněla, vůbec nezaregistrovala zvuk přicházejících těžkých kroků. Když však uslyšela zvuk odjištění zbraně, bleskově se otočila. Klukovi se rozšířily oči strachem a snažil se odsunout co nejdál. Tento pohyb ale přilákal pozornost ozbrojeného muže. Měl částečně skrytý obličej, ale Petra ho tipovala tak na 18 až 20. Byl mladý, a to Petru udivilo a pobouřilo zároveň. Určitě

to byl zdejší student, a proto se tu tak dobře vyznal. Škodolibě se ušklíbl a namířil na kluka zbraň. V tu chvíli se Petře vykouřily všechny myšlenky. Instinktivně se zvedla a stoupla si před kluka. To se muži nelíbilo a namířil zbraň na ni. Zamračil se a přeměřil ji pohledem.

„Uhni!“ vyštěkl. „Ne,“ řekla Petra ledově klidným hlasem. „Myslíš si, že mu pomůžeš? Že to přežije? Takhle to na světě nefunguje, holčičko. Tak uhni, jinak ti ustřelím tu tvou hloupou palici,“ řekl chladně, ale už poněkud klidněji. Petra však nehnula ani brvou. Kluk se jí zezadu snažil odstrčit stranou, aby zbraň zase mířila na něj, a ne na ni. Ona však neustoupila ani o krok. „Jak myslíš, děvče,“ řekl muž a vystřelil...

O dva týdny později...

Michal už ležel v nemocnici asi týden a půl. Od té události ve škole nemohl spát. Hned po tom, co ten muž zastřelil tu dívku, vtrhla dovnitř ozbrojená jednotka policistů. Vůbec nechápal, proč se před něj postavila. Vždyť ho ani neznala. Chránila ho vlastním tělem jako lidský štít a zaplatila za to vlastním životem. Sžíral ho pocit viny. Byla určitě mladší než on. Měla toho v životě ještě tolik před sebou. Musel znát aspoň její jméno. Hledal na seznamu obětí, podle popisu vzhledu. Když ho však našel, zamrazilo ho až do morku kostí. Protože na pytlících krve, kterou mu napustili do žil během operace, se shodovalo jméno dárce se jménem dívky, která se před něj postavila. Petra Valentová.